Az ugor együttélés kora, amikor az obi--ugorok (vogulok, osztjákok) és a magyarok elődei még nagyjából egy nyelven beszéltek és közös szállásterületen éltek. Régebben az volt az általános felfogás – s részben még ma is az –, hogy az ugor -együttélés színhelye az északi tajga -öve-zetében volt. Az újabb kutatások fényében azonban egyre inkább az a valószínűbb, hogy ez délebbi területen, a -nyugat-szibé-riai erdővidék, a ligetes steppe és a steppe északi sávjában lehetett. Így válik csak érthetővé, hogy az ugorok a Kr. e. II. évezredben jórészt már termelő gazdálkodással, állattartással és földműveléssel foglalkoztak, amit az ugor kori lovas terminológia s más ugor kori nyelvi adatok is igazolnak. (Ló, nyereg, fék, ostor, másodfű ló, harmadfű ló. Ekkori -ős-iráni átvétel a szekér, nemez, tehén szavunk, amelyek kétségtelen bizonyságai a juh- és szarvasmarhatartásnak, horol szavunk pedig az ugor kori földművelés emlékét őrzi.) A későbbi időben azonban az obi-ugorok olyan északi földrajzi környezetbe kerültek, ahol nem lehetett termelő gazdálkodást folytatni. Nagyon valószínű továbbá, hogy az ugor közösségen belül az -elő-magyarok a közös szállásterület déli részén éltek.